

Arrest

nr. 128 951 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 mei 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 12 augustus 2014.

1.3. Op 14 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S.(...) E.(...), verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 1 april 1974 in Gafsa in Tunesië. U woonde tot 1993 in Gafsa bij uw familie en u behaalde u baccalaureaat diploma op de middelbare school. Vervolgens ging u boekhouden studeren aan de universiteit in Tunis. U woonde als studente op verschillende plekken in Tunis, onder andere op de campus voor meisjes, in de wijk Sidi Bou Said woonde u samen met 2 andere meisjesstudenten en dan woonde u ook nog samen met uw nicht en neef op een appartement vlakbij het TGM treinstation. In 2002 keerde u voor een jaar naar Gafsa terug om daar Engelse les te volgen. Na dat jaar keerde u terug naar Tunis en begon u daar te werken als boekhoudster. In 2005 kreeg u een relatie met een Tunesische man in Tunis. Via uw neef en nicht met wie u een tijd had samengewoond kwam uw familie in Gafsa dit te weten en zij waren hier niet gelukkig mee. Uw broer kwam naar Tunis en hij verplichtte u mee terug te komen naar uw familie in Gafsa. Hij beschuldigde u ervan schaamte te hebben gebracht over de familie en hij heeft u ook geslagen. U bent dan 3 jaar in Gafsa moeten blijven onder huisarrest bij uw familie, u woonde toen bij uw moeder en uw zus. Het was echter reeds sinds het jaar 2000 dat u minder goed overeen kwam met uw familie. Uw familie is zeer religieus en conservatief ingesteld, de vrouwen zijn allemaal gesluierd en alle familieleden zijn praktiserende moslims. Vanaf dat u aan de universiteit begon te studeren, voelde u dat u voor een ander soort leven wilde kiezen. U begon na te denken over existentiële levensvragen en u kwam tot het besluit dat u niet gewoon zonder nadenken het gedrag van uw ouders en broers en zussen wilde kopiëren, maar dat u uw eigen mening wilde volgen en uw eigen keuzes wilde maken. Het was ook om die reden dat u 4 keer weigerde te huwen met kandidaten die om uw hand kwamen vragen bij uw ouders. Uw familie was niet gelukkig met uw gedrag. U werd door hen lastig gevallen en beledigd. U werd ervan beschuldigd een ongelovige te zijn en geen goed voorbeeld te zijn voor de familie. Na 3 jaar, in 2008, bent u dan kunnen weglopen van uw familie in Gafsa en keerde u terug naar Tunis. U nam er uw werk als boekhoudster terug op en met de hulp van een vriendin vond u ook een woonplaats. Jullie huurden samen een appartement in de wijk Lafayette in Tunis. De laatste 3-4 jaar voor uw vertrek uit Tunesië woonde u alleen, eveneens in een gehuurd appartement in de wijk Lafayette. In 2010 keerde u éénmalig terug naar Gafsa om uw zieke moeder te bezoeken. U ging gewoon met een taxi over en weer naar het ziekenhuis en zag verder niemand van uw familie. U werkte in Tunis en spaarde geld. Tijdens de revolutie nam u deel aan betogingen. In mei 2013 kreeg u dan de kans om via een uitnodiging voor het huwelijksfeest van uw nicht in België een Schengen toeristenvisum voor 2 weken te verkrijgen op de Belgische ambassade in Tunis. U kwam aan in België op 18 mei 2013. U woonde eerst een tijd in bij uw nicht, de dochter van uw broer die al 40 jaar in België verblijft. Nadat zij trouwde, woonde u een tijdje samen met een Belgische dame in Gent. Intussen had u in november 2013 ook uw huidige partner, E.(...) B.(...), leren kennen in Gent. Hij is van Marokkaanse origine en heeft een verblijfskaart in België. U verloofde zich met hem in februari 2013. U logeerde samen met hem ook enkele weken bij een Marokkaanse familie die hij kende.

Bij een huidige terugkeer naar Tunesië vreest u gedood te worden door uw familie omwille van de zaken die u in het verleden gedaan hebt en ook omwille van uw huidige relatie met uw partner E.(...) B.(...) in België. U vreest eveneens voor uw veiligheid in Tunesië omwille van de algemene situatie daar sinds de revolutie.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort met daarin het Schengenvisum dat u gebruikte om naar België te reizen, een kopie van uw ID kaart, een kopie van uw geboorteakte, een origineel attest van goed gedrag en zeden, kopieën van uw behaalde diploma's in Tunesië (baccalaureaat, Engelse cursus en universitaire studies boekhouding), enkele originele werkcontracten en werkattesten van uw werk als boekhoudster in Tunis en een kopie van een huurcontract met correctie van het appartement dat uw partner E.(...) B.(...) hier huurt in Gent.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Tunesië en uw huidige vrees voor terugkeer onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk zijn en dit wel om volgende redenen.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over de vrees die u stelt te koesteren ten opzichte van uw streng religieuze en conservatief denkende familie in Tunesië. U verklaart te vrezen door hen te zullen worden vermoord als u zou terugkeren en dit omwille van de zonden die u, in hun ogen, heeft begaan in

het verleden en ook omwille van uw huidige relatie en verloving met uw Marokkaanse partner in België. Om te beginnen dient hierbij de opmerking te worden gemaakt dat het CGVS niet wil betwisten dat uw familie in Tunesië misschien religieus gezind is en dat uw familieleden dit ook tot uiting laten komen in hun dagelijkse leven. Het beeld dat u echter schetst van uw familie als zeer streng religieus en zeer conservatief en erop uit om u, hun dochter en zus, te vermoorden als u zou terugkeren naar Tunesië lijkt weinig overtuigend en weinig aannemelijk. Dit in rekening gebracht met de overige verklaringen die u geeft over uw familie en over uw levensloop in Tunesië. Zo hebben zowel u als de meesten van uw 6 zussen kunnen studeren (CGVS, p. 10) en kon u tijdens uw studies gedurende jaren verblijven in de hoofdstad Tunis, terwijl uw familie in Gafsa woonde (CGVS, p. 5-6). U woonde op de meisjescampus van de universiteit en ging dagelijks alleen met de trein 20km verder naar de universiteit. Aan de universiteit volgden jongens en meisjes samen les (CGVS, p. 5-7). Tijdens de laatste periode van uw studies woonde u samen met andere meisjesstudenten en deelde u een appartement met uw neef en nicht, eveneens in Tunis (CGVS, p. 5-6). Vervolgens heeft u jaren gewerkt als boekhoudster in Tunis, u deelde eerst een appartement met een vriendin en de laatste 4 jaar voor uw verrek uit Tunesië woonde u alleen op een huurappartement in de wijk Lafayette (CGVS, p. 5). Ook verschillende van uw andere zussen blijken te werken, onder andere als leerkrachten en als apothekeres (CGVS, p. 10). U stelt dat verschillende van uw zussen een traditioneel huwelijk zijn aangegaan en dat ze hun mannen hebben leren kennen via kennissen van familieleden, maar ze konden wel steeds kiezen of ze het huwelijk wilden aanvaarden of niet (CGVS, p. 10). Uw zus N.(...) is gehuwd met de man van haar eigen keuze, ze ontmoette hem in de school waar ze werkt (CGVS, p. 10). Ongeveer 4 keer zouden er ook mensen om uw hand zijn komen vragen bij uw ouders, maar u hebt dit telkens kunnen weigeren omdat u niet akkoord ging (CGVS, p. 10). Samenvattend kan hier dan ook gesteld worden dat indien uw familie werkelijk zo strikt religieus en zo extreem conservatief denkend is als wat u beweert, dat ze logischerwijze dan al deze voorgaande zaken toch niet zouden toestaan voor hun dochters. Dergelijke vaststelling plaatst al vanaf het begin een ernstige twijfel bij het verhaal dat u vertelt en de vrees die u stelt te koesteren dat uw familie erop uit zou zijn u te vermoorden bij terugkeer naar Tunesië.

Wanneer u dan gevraagd wordt wat u dan juist vreest dat er zal gebeuren bij terugkeer, wat u precies vreest dat uw familie zal doen, dan stelt u te vrezen dat ze u zullen opsluiten en zullen doden. U voegt daaraan toe dat u eerder al door hen werd opgesloten (CGVS, p. 11). Gedurende 3 jaar zou u onder gedwongen huisarrest bij uw moeder en zus hebben moeten blijven in Gafsa (CGVS, p. 11). In 2008 zou u dan kunnen weglopen zijn en bent u teruggekeerd naar Tunis (CGVS, p. 11). Ten eerste kan hierbij toch de bemerking gemaakt worden dat het eerder weinig waarschijnlijk overkomt dat u werkelijk werd opgesloten door uw moeder, die toch al een zekere leeftijd heeft, en door uw zus en dat u gedurende 3 jaar er niet bent in geslaagd om daar te vertrekken. In 2008 zou u dan plotseling wel hebben kunnen weglopen. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe dat dan precies op dat moment gelukt is, dan stelt u dat u gewoon naar buiten bent gegaan en met de bus naar Tunis bent gereden (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt of u dan gewoon zo kon buitenwandelen van het huis, dan antwoordt u niet altijd, maar dat u het stiekem heeft gedaan (CGVS, p. 11). Hier lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat het u gedurende 3 jaar niet zou zijn gelukt te vertrekken van bij uw moeder en zus N.(...) in Gafsa, maar dat het u dan plots wel lukte om stiekem buiten te wandelen (CGVS, p. 12). Het antwoord 'niet altijd' dat u geeft impliceert bovendien dat u soms wel gewoon alleen kon buitenwandelen en dat het dus niet aannemelijk is dat u gedurende 3 jaar niets concreet heeft kunnen ondernemen om te vertrekken. U vertelt immers ook dat uw zus N.(...) werkt als apothekeres en dus waarschijnlijk overdag niet thuis was, daarbij heeft uw moeder al een zekere leeftijd, u moet dus toch verschillende kansen hebben gehad gedurende al die jaren om gewoon thuis te vertrekken (CGVS, p. 10). De verklaringen die u hieromtrent aflegt komen dan ook weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over.

Ten derde kan dan de toch markante opmerking gemaakt worden dat u verklaart de laatste 5 jaar, van 2008 tot uw vertrek in 2013, te hebben gewoond en gewerkt in Tunis, maar in die periode helemaal niets zou vernomen hebben van uw familie (CGVS, p. 13). U bent van hen weggelopen in 2008 en ze zouden op geen enkele wijze u sinds dat moment nog gecontacteerd hebben. U verklaart nog éénmaal naar Gafsa te zijn gereden met een taxi in 2010 om uw zieke moeder te gaan bezoeken in het ziekenhuis (CGVS, p. 11). U zou dan uw zus gezien hebben in het ziekenhuis maar zij zou niets tegen u gezegd hebben. U zou gewoon uw moeder gekust hebben en terug vertrokken zijn met uw vriendin (CGVS, p. 11-12). Na dit moment verbleef u nog 4 jaar in Tunis en nooit werd u op enige wijze nog gecontacteerd door uw familie (CGVS, p. 13). U stelt bang te zijn geweest dat ze zouden te weten komen waar u verbleef en u wilde dat vermijden (CGVS, p. 13). Als u gevraagd wordt of uw familie dan wist dat u al die jaren in Tunis verbleef, dan stelt u dat u geen andere plaats kende (CGVS, p. 13), wat impliceert dat uw familie naar alle waarschijnlijkheid toch wel duidelijk kon vermoeden dat u daar was. U verbleef zelfs in de zelfde wijk als voordien, namelijk Lafayette. Het komt dan ook zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig over dat indien uw familie, zoals u beweert, u nu zo doelgericht viseert en erop uit is u te vermoorden vanaf het moment dat u zou terugkeren naar Tunesië, dat ze dan die 4 jaar voor uw

vertrek, wanneer u in Tunis verbleef, helemaal niets zouden ondernomen hebben tegen u, maar u gewoon met rust lieten en u blijkbaar uw eigen leven lieten leiden. Wanneer u met deze vaststelling geconfronteerd wordt, kan u alleen maar het weinig afdoende antwoord geven dat uw familie zal te weten komen dat u terug bent en u zal doden (CGVS, p. 12). Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat uw familie gedurende 4 jaar voor uw vertrek toch logischerwijze kon weten dat u in Tunis was en dan niets heeft ondernomen, waarom zouden ze u dan nu plots iets aandoen. U voegt toe dat u nu geen geld meer heeft en dat het dus nu heel moeilijk zou zijn voor u om terug te keren en van nul daar terug te beginnen. U wilt ook niet langer in angst leven (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt of u dan niet voor even terecht kan bij uw vriendin in Tunis en of u dan uw werk als boekhoudster, dat u jaren deed daar, niet terug kan opnemen, terug een appartement kan huren en terug uw leven daar kan opbouwen, dan herhaalt u dat het zo moeilijk is daar om van nul te beginnen en dat u bovendien nu hier verliefd bent op uw partner E.(...) en met hem een nieuw leven wil opbouwen (CGVS, p. 13). Dergelijke zaken die u aanhaalt hebben echter niets te maken met de criteria van de Vluchtelingenconventie en zijn socio-economisch van aard. Het gaat hier immers eerder om financiële en persoonlijke motieven die u aanhaalt om niet te kunnen/willen terugkeren. Samenvattend kan dan ook gesteld worden dat er niets is wat u in de weg staat terug te keren naar uw thuisland en uw leven daar opnieuw op te nemen. U bent vertrouwd met de stad Tunis en u kent er mensen, u heeft er jaren gewoond en gewerkt en kan deze draad gewoon weer oppikken. Uw familie heeft u er voor een periode van meer dan 4 jaar voor uw vertrek gerust gelaten en uw eigen leven laten leiden. Er is dan ook geen enkele concrete aanwijzing om aan te nemen dat ze dan nu plots achter u aan zouden komen om u te vermoorden. Aan dit alles voegt u toe dat u nu extra problemen zou hebben met uw familie in Tunesië omwille van het feit dat u hier op dit moment een relatie heeft met een Marokkaanse man. U stelt dat uw nicht S.(...), die nog contact heeft met uw familie in Tunesië, hen hiervan op de hoogte zou gebracht hebben en dat dit voor uw familie niet aanvaardbaar is (CGVS, p. 14). Vooreerst kan hierbij toch de vraag gesteld worden waarom uw nicht S.(...) dit zou verteld hebben aan uw familie in Tunesië, wetende dat u hierdoor misschien in de problemen zou kunnen komen. Het feit dat zij dit zou verteld hebben komt des te meer zeer vreemd en weinig logisch over aangezien zij in eenzelfde situatie verkeerde toen ook zij hier in België huwde met een Marokkaanse man en haar vader, uw broer, hier niet mee akkoord ging (CGVS, p. 14). En ten tweede kan hierbij dan toch ook de vraag opgeworpen waarom, als u er echt van overtuigd bent dat uw relatie met uw Marokkaanse partner E.(...) u ernstig in de problemen zou brengen ten aanzien van uw familie in Tunesië, u dan niet vanaf het begin van deze relatie in november 2013 of zeker vanaf jullie verlovingsfeest in februari 2013, hiervoor bescherming en asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. En dit brengt ons meteen tot een toch wel zeer belangrijk aspect in verband met uw asielaanvraag. U verklaart uw land van herkomst te hebben moeten verlaten omwille van problemen met uw religieus conservatieve familie, u verklaart omwille hiervan voor uw leven te vrezen bij een huidige terugkeer. Bijkomend vreest u nog meer belaagd te worden door uw familie omwille van uw huidige relatie met uw Marokkaanse partner in België. In deze situatie zou toch logischerwijze en redelijkerwijze van u verwacht mogen worden dat u zo snel mogelijk bij aankomst hier beroep zou doen op de bescherming van de Belgische staat en dat u dan ook asiel zou aanvragen. U heeft hier echter meer dan een jaar mee gewacht. U bent in België aangekomen op 18 mei 2013 en u heeft hier pas asiel aangevraagd op 31 juli 2014. En hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u deze asielaanvraag pas heeft ingediend nadat u werd opgepakt, een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en werd ondergebracht in een gesloten centrum in afwachting van uw repatriëring naar Tunesië. Hiermee geconfronteerd is het enige wat u kan zeggen dat u op internet had gekeken en dat u dacht dat u asiel diende aan te vragen binnen een termijn van 8 dagen na aankomst en dat u hier anders niet meer voor in aanmerking kwam. U leerde daarna dan E.(...) kennen en u dacht dat u hier dan ook wel kon verblijven mits een huwelijk met hem (CGVS, p. 15-16). Als u dan gevraagd wordt waarom u dan geen info heeft trachten te bekomen bij de Belgische instanties om te zien of u nog beroep kon doen op een asielaanvraag, dan kan u alleen maar zeggen dat u het niet weet, dat het gewoon zo gebeurd is, dat u dacht dat alles op internet stond (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaring is echter niet afdoende en kan geenszins overtuigen. Het feit dat u meer dan een jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen voor de problemen van uw vertrek uit Tunesië en dat u het ook maanden heeft nagelaten asiel aan te vragen voor de bijkomende problemen die hier zouden ontstaan zijn omwille van uw huidige relatie, roept dan ook zeer ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van alles wat u vertelt. Bovendien kan bij dit alles ook nog worden toegevoegd dat u verklaart sinds het jaar 2000 problemen te hebben gehad met uw familie in Tunesië en dat u dan van 2005 tot 2008 door hen werd vastgehouden in Gafsa, maar dat u toch pas in mei 2013 het land verlaten heeft, na een periode van 4 jaar rustig in Tunis te hebben gewoond zonder enige inmenging van uw familie. Indien u werkelijk dermate ernstige problemen had met uw familie in Tunesië zou toch logischerwijze van u verwacht worden dat u al veel eerder zou gevlucht zijn. U stelt dat het niet zo gemakkelijk was een visum te bekomen, dat u moest voldoen aan verschillende voorwaarden zoals het hebben van een job, financieel solvabel zijn en

kunnen terugvallen op familieleden in België (CGVS, p. 15). U voldeed echter al jaren aan deze voorwaarden en toch bent u in Tunesië gebleven. U stelt wel in 2002 een aanvraag te hebben ingediend bij de universiteit van Louvain La Neuve om uw opleiding in België te kunnen verder zetten maar dat zou geweigerd zijn geweest, u weet eigenlijk niet meer waarom (CGVS, p. 15). Dit verandert echter niets aan de zaak dat u de laatste jaren voor uw vertrek over alle mogelijkheden beschikte om Tunesië legaal te verlaten en dat u het niet gedaan heeft. Deze vaststelling plaatst opnieuw twijfels bij de oprechtheid van wat u vertelt.

In tweede instantie haalt u dan aan een terugkeer naar Tunesië te vrezen omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Hoewel u tot tweemaal toe bevestigt dat dit niet de hoofdreden is van uw vertrek naar Europa (CGVS, p. 17), dienen hieromtrent volledigheidshalve enkele opmerkingen te worden gemaakt. U haalt de politieke en sociale problemen aan tijdens en na de revolutie. In de wijk waar u woonde in Tunis werden vrouwen lastig gevallen door extremisten en u zou ook hebben deelgenomen aan enkele betogingen en manifestaties (CGVS, p. 16-17). Hierbij kan echter kort worden opgemerkt dat sinds het einde van de revolutie, de situatie in Tunesië gekalmeerd en gestabiliseerd is, het regime waartegen u mee betoogde is omvergeworpen (dit blijkt ook uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Aan de manifestaties waarin u zou meegewandeld hebben nam een groot deel van de Tunesische bevolking deel en er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat u hierdoor op dit moment nog enige persoonlijke problemen zou ondervinden bij een huidige terugkeer naar Tunesië. Bovendien verklaarde u niet politiek actief te zijn geweest in uw land van herkomst (CGVS, p. 6). De huidige algemene veiligheidssituatie in Tunesië kan dan ook geen reden zijn voor u om een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te koesteren bij een huidige terugkeer naar uw land van herkomst.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan dan ook geconcludeerd worden dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk worden beschouwd en dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, ID kaart geboorteakte en bewijs van goed gedrag en zeden dienen hoogstens als een bewijs van uw nationaliteit en identiteit, dewelke in casu niet betwist worden. De diploma's en werkcontracten en -attesten die u voorlegt bevestigen louter de studies en werkzaamheden die u deed in Tunesië, deze worden eveneens niet betwist door het CGVS. Het huurcontract met correctie van het appartement dat uw partner E.(...) B.(...) huurt in Gent is een loutere bevestiging van deze informatie en houdt geen enkel verband met uw asielaanvraag en de vrees die u verklaart te hebben. U merkt verder op dat u nog enkele beelden in uw bezit heeft op uw GSM en op uw laptop. U zou gevraagd hebben deze op een usb-stick te laten plaatsen in het centrum, maar dit zou niet gelukt zijn (CGVS, p. 17). Wanneer u dan gevraagd wordt wat er te zien is op deze beelden, dan stelt u dat het videobeelden zijn van de manifestaties waarin u meegelopen heeft en dat er verder foto's van het huwelijk van uw nicht hier in België op staan, foto's van de dame met wie u een tijdje hebt samengewoond in Gent, foto's van de Marokkaanse dame bij wie u even verbleef samen met E.(...) en ook enkele foto's van tijdens de periode van Ramadan (CGVS, p. 17). Geen van deze beelden heeft dus betrekking op de asielmotieven die u naar voor schuift.

Tot slot haalt u ook aan de voorbije weken een dokter te hebben geconsulteerd omdat uw buik reeds enige tijd is opgezwollen. U dacht zwanger te zijn, maar de resultaten van het onderzoek blijken negatief. U stelt dat de dokter die u nu ziet in het centrum u zou doorverwezen hebben naar een psycholoog, uw klachten zouden niet fysiek maar psychologisch van aard zijn, u zou misschien een trauma hebben (CGVS, p. 8). U bent echter nog niet naar de psycholoog geweest. Hierbij kan kort worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat erop zou wijzen dat u een trauma zou hebben. Er is verder in uw dossier geen enkel element aanwezig dat erop zou kunnen wijzen dat u een trauma zou hebben opgelopen. Hierbij dient volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, onderneemt verzoekster een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zij is de mening toegedaan dat zij voldoende informatie heeft aangedragen ter ondersteuning van haar asielaanvraag. Voorts wijst verzoekster erop dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van haar asielaanvraag en stelt zij dat het Commissariaat-generaal naast de neergelegde documenten haar asielaanvraag ook dient te beoordelen in het licht van haar verklaringen, die coherent en plausibel zijn en overeenstemmen met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend, aldus nog verzoekster.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Tunesië trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Tunesië is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoekster. Ter staving van haar betoog citeert zij uitgebreid uit het World Report 2014 van Human Rights Watch, waarin de actuele situatie in Tunesië gedetailleerd wordt beschreven.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), herhaalt verzoekster haar argumentatie zoals uiteengezet onder het tweede middel en stelt zij dat zij door de afwijzing van haar asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor zij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Tunesië.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoekster uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het beeld dat zij schetst van haar familie als zeer streng religieus en zeer conservatief en erop uit om haar te vermoorden als zij zou terugkeren naar Tunesië weinig overtuigend en weinig aannemelijk lijkt gelet op de overige verklaringen die zij geeft over haar familie en haar levensloop in Tunesië, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) het eerder weinig waarschijnlijk overkomt dat zij werkelijk werd opgesloten door haar moeder, die toch al een zekere leeftijd heeft, en door haar zus en dat zij gedurende drie jaar er niet in geslaagd is daar te vertrekken, temeer zij stelt dat zij in 2008 gewoon naar buiten is gegaan en met de bus naar Tunis is gereden, (iii) het zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig overkomt dat, indien haar familie haar nu zo doelgericht viseert en erop uit is haar te vermoorden vanaf het moment dat zij zou terugkeren naar Tunesië, ze dan in de vier jaar voor haar vertrek, wanneer zij in Tunis verbleef, helemaal niets zouden ondernomen hebben tegen haar maar haar gewoon met rust lieten en haar blijkbaar haar eigen leven lieten leiden, zij voorts slechts financiële en persoonlijke motieven aanhaalt om niet te kunnen/willen terugkeren, motieven die echter niets te maken hebben met de criteria van de vluchtelingenconventie zodat dan ook kan gesteld worden dat er

niets is wat haar in de weg staat terug te keren naar haar thuisland en haar leven daar opnieuw op te nemen, temeer zij vertrouwd is met de stad Tunis en zij er mensen kent, zij er jaren heeft gewoond en gewerkt en zij deze draad gewoon weer kan oppikken, (iv) de vraag kan gesteld worden waarom haar nicht S. verzoeksters familie in Tunesië zou verteld hebben dat zij in België een relatie heeft met een Marokkaanse man, wetende dat zij hierdoor misschien in de problemen zou kunnen komen, hetgeen des te meer vreemd en weinig onlogisch overkomt aangezien zij in eenzelfde situatie verkeerde toen ook zij hier in België huwde met een Marokkaanse man en haar vader hier niet mee akkoord ging, (v) het feit dat zij meer dan een jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen voor de problemen die hebben geleid tot haar vertrek uit Tunesië en zij het ook maanden heeft nagelaten om asiel aan te vragen voor de bijkomende problemen die hier zouden ontstaan zijn omwille van haar huidige relatie, zeer ernstige twijfels oproept bij de geloofwaardigheid van alles wat zij vertelt, (vi) zij verklaart sinds het jaar 2000 problemen te hebben gehad met haar familie in Tunesië en dat zij van 2005 tot 2008 door hen werd vastgehouden in Gafsa maar dat zij toch pas in mei 2013 het land verlaten heeft, na een periode van 4 jaar rustig in Tunis te hebben gewoond zonder enige inmenging van haar familie terwijl logischerwijze van haar verwacht zou worden dat zij al veel eerder gevluht zou zijn indien zij werkelijk dermate ernstige problemen had met haar familie in Tunesië, temeer zij de laatste jaren voor haar vertrek over alle mogelijkheden beschikte om Tunesië legaal te verlaten, (vii) de huidige algemene veiligheidssituatie in Tunesië geen reden kan zijn voor haar om een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te koesteren bij een huidige terugkeer naar haar land van herkomst, (viii) de door haar voorgelegde documenten niets vermogen te wijzigen aan bovenstaande vaststellingen, daar deze louter haar nationaliteit, identiteit, studie en werkzaamheden in Tunesië bewijzen, gegevens welke niet worden betwist, dan wel geen enkel verband houden met de asielmotieven die zij naar voor schuift, (ix) zij zich voor de beoordeling van eventuele medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure en (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Tunesië actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Tunesië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het vierde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar familie aannemelijk te maken.

2.6.1. Vooreerst kunnen haar verklaringen over haar streng religieuze en conservatief denkende familie allesbehalve overtuigend worden geacht.

In het verzoekschrift laat verzoekster gelden dat haar familie conservatief is, en dat haar familie haar per se wilde uithuwelijken. Vermits zij ouder werd, oefende haar familie steeds meer druk uit om in te gaan

op de huwelijksaanzoeken, aldus verzoekster, waarmee zij er evenwel niet in slaagt afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: "(...) *Het beeld dat u echter schetst van uw familie als zeer streng religieus en zeer conservatief en erop uit om u, hun dochter en zus, te vermoorden als u zou terugkeren naar Tunesië lijkt weinig overtuigend en weinig aannemelijk. Dit in rekening gebracht met de overige verklaringen die u geeft over uw familie en over uw levensloop in Tunesië. Zo hebben zowel u als de meesten van uw 6 zussen kunnen studeren (CGVS, p. 10) en kon u tijdens uw studies gedurende jaren verblijven in de hoofdstad Tunis, terwijl uw familie in Gafsa woonde (CGVS, p. 5-6). U woonde op de meisjescampus van de universiteit en ging dagelijks alleen met de trein 20km verder naar de universiteit. Aan de universiteit volgden jongens en meisjes samen les (CGVS, p. 5-7). Tijdens de laatste periode van uw studies woonde u samen met andere meisjesstudenten en deelde u een appartement met uw neef en nicht, eveneens in Tunis (CGVS, p. 5-6). Vervolgens heeft u jaren gewerkt als boekhoudster in Tunis, u deelde eerst een appartement met een vriendin en de laatste 4 jaar voor uw verrek uit Tunesië woonde u alleen op een huurappartement in de wijk Lafayette (CGVS, p. 5). Ook verschillende van uw andere zussen blijken te werken, onder andere als leerkrachten en als apothekeres (CGVS, p. 10). U stelt dat verschillende van uw zussen een traditioneel huwelijk zijn aangegaan en dat ze hun mannen hebben leren kennen via kennissen van familieleden, maar ze konden wel steeds kiezen of ze het huwelijk wilden aanvaarden of niet (CGVS, p. 10). Uw zus N.(...) is gehuwd met de man van haar eigen keuze, ze ontmoette hem in de school waar ze werkt (CGVS, p. 10). Ongeveer 4 keer zouden er ook mensen om uw hand zijn komen vragen bij uw ouders, maar u hebt dit telkens kunnen weigeren omdat u niet akkoord ging (CGVS, p. 10). (...)*" De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat verzoeksters familie logischerwijze al deze voorgaande zaken niet zou toestaan indien haar familie werkelijk zo strikt religieus en zo extreem conservatief denkend is als verzoekster beweert. Dit klemt des te meer daar verzoekster als bijna 40-jarige vrouw in Tunesië nog steeds niet gehuwd was. Zij verklaarde in dit verband tijdens het gehoor: "*Het was mijn keuze, ik ben niet verplicht. U hebt zo geen huwelijk voorgesteld gekregen door uw familie? Jawel. Maar u hebt neen gezegd? Inderdaad. Hoeveel keer zo voorgesteld gekregen? Wat ik van mijn familie vernomen heb 4 mannen de rest vd tijd was ik in Tunis. U heeft dan elke keer gewoon neen kunnen zeggen? Ik kende ze niet. Maar uw ouders vonden het ok dat u 4 keer neen zei? Dat gaf soms wel problemen, dat ik mijn eigen toekomst niet op het goede pad had gepland volgens hen.*" (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Hieruit blijkt dat verzoeksters familie allerm minst conservatief is.

Voorts wijst verzoekster erop dat zij tijdens het gehoor eveneens stelde dat zij atheïst is geworden, hetgeen niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. Voor haar familie is een dergelijke keuze ondenkbaar, aangezien de islam dit uitdrukkelijk verbiedt. Zelfs voor een familie die religieus is, maar op sommige vlakken gematigd is zoals in het geval van haar familie, betekent een keuze voor het atheïsme een regelrechte schande voor de familie. Om deze reden vreest verzoekster dan ook voor haar leven in geval van terugkeer naar Tunesië en is zij in de veronderstelling dat zij zeker zou worden opgesloten door haar familie, zoals in het verleden reeds is gebeurd. Het feit dat zij in Tunesië geen hoofddoek droeg en samenwoonde met een vriendin, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk, aldus verzoekster, die benadrukt dat een keuze voor het atheïsme voor haar familie onbespreekbaar is.

Verzoekster overtuigt allerm minst. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij reeds atheïste zou zijn sinds haar universitaire studies, ongeveer sinds het jaar 2000 (administratief dossier, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 9 en stuk 3, p. 6). Zo verzoekster om deze reden zou dienen te vrezen voor haar leven, zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, kan niet worden ingezien waarom haar familie haar dan niet veel eerder iets heeft aangedaan. Verzoekster verliet immers pas in mei 2013 haar land van herkomst. Bovendien beweert zij dat zij van 2005 tot 2008 door haar familie werd vastgehouden omdat zij in Tunis een relatie was begonnen met een Tunesische man en haar familie haar ervan beschuldigde schaamte te hebben gebracht over de familie, een ongelovige te zijn en geen goed voorbeeld te zijn voor de familie. Zo zij haar wilden doden, hadden zij daartoe aldus veel eerder de kans toe gehad. Dat geenszins kan worden aangenomen dat haar familie er op uit is om haar te vermoorden, blijkt tevens uit het feit dat verzoekster nadat ze in 2008 zou zijn weggelopen van haar familie in de vijf jaar voor haar vertrek - van 2008 tot 2013 - in Tunis heeft gewoond en gewerkt zonder enige inmenging van haar familie, die gedurende deze periode helemaal niets tegen haar ondernomen heeft, haar gewoon met rust liet en verzoekster blijkbaar haar eigen leven liet leiden. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster gebroken had met haar familie omwille van de voortdurende ruzies in verband met haar huwelijksaanzoeken, dat zij haar privéleven volledig afschermdde van haar familie en zij met hen geen contact had zodat het voor haar familie dus niet gemakkelijk was om te weten te komen waar zij leefde en woonde, kan voorgaande overwegingen niet ombuigen. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan uit verzoeksters verklaringen worden afgeleid dat haar familie naar alle waarschijnlijkheid kon vermoeden

dat zij al die jaren in Tunis verbleef. Bovendien verbleef verzoekster in dezelfde wijk als voordien. Het kan voor haar familie dan ook niet bijzonder moeilijk zijn geweest om in Tunis haar op te sporen zo zij haar daadwerkelijk iets wilden aandoen. Zo verzoekster een dermate grote angst had om door haar familie te worden gedood, kan overigens niet worden ingezien waarom zij in 2010 haar zieke moeder ging bezoeken in het ziekenhuis en zij also het risico nam om andere familieleden tegen het lijf te lopen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat vooral de relatie met haar moeder ernstig verziekt was (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat het contact met haar familie in het ziekenhuis niet tot problemen heeft geleid. Zij stelt weliswaar dat niemand met haar sprak doch zij is na het bezoek gewoon met de taxi kunnen vertrekken (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Aangezien haar familie al die jaren niets tegen verzoekster heeft ondernomen hoewel de kans hiertoe zich meermaals heeft voorgedaan, kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster thans in geval van terugkeer haar familie dan wél zou hoeven te vrezen omwille van de zonden die zij, in de ogen van haar familie, in het verleden heeft begaan en omdat zij atheïste zou zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit als volgt: *“Samenvattend kan dan ook gesteld worden dat er niets is wat u in de weg staat terug te keren naar uw thuisland en uw leven daar opnieuw op te nemen. U bent vertrouwd met de stad Tunis en u kent er mensen, u heeft er jaren gewoond en gewerkt en kan deze draad gewoon weer oppikken. Uw familie heeft u er voor een periode van meer dan 4 jaar voor uw vertrek gerust gelaten en uw eigen leven laten leiden. Er is dan ook geen enkele concrete aanwijzing om aan te nemen dat ze dan nu plots achter u aan zouden komen om u te vermoorden.”*

Waar verzoekster nog meent dat zij zeker zou worden opgesloten door haar familie, zoals in het verleden reeds is gebeurd, benadrukt de Raad dat ook haar verklaringen hieromtrent door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden ongeloofwaardig werden bevonden: *“(…) Gedurende 3 jaar zou u onder gedwongen huisarrest bij uw moeder en zus hebben moeten blijven in Gafsa (CGVS, p. 11). In 2008 zou u dan kunnen weglopen zijn en bent u teruggekeerd naar Tunis (CGVS, p. 11). Ten eerste kan hierbij toch de bemerking gemaakt worden dat het eerder weinig waarschijnlijk overkomt dat u werkelijk werd opgesloten door uw moeder, die toch al een zekere leeftijd heeft, en door uw zus en dat u gedurende 3 jaar er niet bent in geslaagd om daar te vertrekken. In 2008 zou u dan plotseling wel hebben kunnen weglopen. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe dat dan precies op dat moment gelukt is, dan stelt u dat u gewoon naar buiten bent gegaan en met de bus naar Tunis bent gereden (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt of u dan gewoon zo kon buitenwandelen van het huis, dan antwoordt u niet altijd, maar dat u het stiekem heeft gedaan (CGVS, p. 11). Hier lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat het u gedurende 3 jaar niet zou zijn gelukt te vertrekken van bij uw moeder en zus N.(…) in Gafsa, maar dat het u dan plots wel lukte om stiekem buiten te wandelen (CGVS, p. 12). Het antwoord ‘niet altijd’ dat u geeft impliceert bovendien dat u soms wel gewoon alleen kon buitenwandelen en dat het dus niet aannemelijk is dat u gedurende 3 jaar niets concreet heeft kunnen ondernemen om te vertrekken. U vertelt immers ook dat uw zus N.(…) werkt als apothekeres en dus waarschijnlijk overdag niet thuis was, daarbij heeft uw moeder al een zekere leeftijd, u moet dus toch verschillende kansen hebben gehad gedurende al die jaren om gewoon thuis te vertrekken (CGVS, p. 10). De verklaringen die u hieromtrent aflegt komen dan ook weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over. (...)”* Verzoekster tracht deze overwegingen te ontcrachten, stellende dat dat de leeftijd van haar moeder geen belemmering vormt, dat men in Tunesië immers in familieverband leeft, dat andere leden van de familie, zelfs burens zeker zouden kunnen ingrijpen en voorkomen dat zij vlucht en dat het Commissariaat-generaal de zaken zeker niet mag voorstellen alsof enkel haar oudere moeder de deur blokkeert, waarmee zij er evenwel niet in slaagt de Raad te overtuigen van de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor overigens uitdrukkelijk dat zij in de periode dat zij onder huisarrest was bij haar moeder en haar zus N. woonde en dat haar andere zussen en haar broer enkel op bezoek kwamen (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Het is de Raad dan ook niet duidelijk hoe haar andere familieleden haar konden verhinderen om te ‘ontsnappen’. Ook de argumentatie dat rekening moet worden gehouden met de economische realiteit, dat er voor vrouwen in een dergelijke situatie niet altijd de mogelijkheid bestaat om thuis weg te lopen indien men daar wordt vastgehouden, dat men immers niet beschikt over spaargeld, men geen job heeft en men zelfs onvoldoende middelen heeft om een busticket te kopen, dat in een dergelijke situatie moeilijk kan worden verwacht dat zij maar weglucht en dat dus niet kan worden gesteld dat zij "verschillende kansen" heeft gehad "gedurende al die jaren om gewoon thuis te vertrekken", zoals het Commissariaat-generaal schijnt te willen voorhouden, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij sinds het behalen van haar diploma in 2002 steeds als boekhoudster heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 11-12). Dat zij niet over de financiële middelen zou hebben beschikt om te vertrekken kan dan ook niet in redelijkheid worden volgehouden. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij hulp heeft gekregen van een

vriendin, die een appartement heeft gehuurd en met wie verzoekster na haar vertrek uit Gafsa in Tunis ging samen wonen (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoekster deze hulp niet eerder kon inroepen. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering gedurende drie jaar te zijn opgesloten bij haar moeder en zus, blijkt bovendien andermaal uit het feit dat zij hiervan op geen enkel moment gewag heeft gemaakt ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook wanneer haar gevraagd werd om een overzicht te geven van haar verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, gaf zij niet aan gedurende drie jaar te zijn vastgehouden in het huis van haar moeder (administratief dossier, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10). Meer nog, zij maakte geen enkele melding van enige concrete problemen met haar familie die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten. Zij stelde slechts dat zij bang was dat haar familie haar iets zou aandoen indien zij zou terugkeren omdat zij in België een relatie is aangegaan (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 5). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar relaas als de jarenlange opsluiting door haar familie bij aanvang van de asielpcedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Deze ommissie zet haar algehele geloofwaardigheid dan ook verder op de helling.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster verklaart sinds het jaar 2000 problemen te hebben gehad met haar familie in Tunesië en dat zij van 2005 tot 2008 door hen werd vastgehouden in Gafsa maar dat zij toch pas in mei 2013 het land verlaten heeft, na een periode van 4 jaar rustig in Tunis te hebben gewoond zonder enige inmenging van haar familie terwijl logischerwijze van haar verwacht zou worden dat zij al veel eerder gevlucht zou zijn indien zij werkelijk dermate ernstige problemen had met haar familie in Tunesië, temeer zij de laatste jaren voor haar vertrek over alle mogelijkheden beschikte om Tunesië legaal te verlaten. Verzoekster herhaalt in voorliggend verzoekschrift dat het niet zo gemakkelijk was om een visum te bekomen en dat verscheidene voorwaarden zoals job, financiële solvabiliteit en terugvallen op familieleden dienden vervuld te zijn. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing voldeed verzoekster echter al jaren aan deze voorwaarden en is zij toch in Tunesië gebleven. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift maakt deze overweging geen bevoegdheidsoverschrijding uit. Het Commissariaat-generaal eigent zich immers niet de bevoegdheid toe om een visumaanvraag te onderzoeken doch stelt louter vast dat in hoofde van verzoekster de voorwaarden vervuld waren om een visumaanvraag te kunnen indienen – verzoekster werkte immers in Tunesië en zij had al jaren familie in België –, hetgeen zij echter heeft nagelaten te doen. Immers, behoudens de aanvraag die zij in 2002 zou hebben ingediend bij de universiteit van Louvain La Neuve om verder te studeren, maakt verzoekster geen gewag van pogingen die zij gedurende de jaren voor haar vertrek zou hebben ondernomen om het land te kunnen verlaten. Dat het niet makkelijk is om een visum te bekomen, neemt niet weg dat verzoekster hiertoe blijkbaar geen poging heeft ondernomen, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de door haar beweerde vrees voor haar familie.

2.6.2. In zoverre verzoekster nog aanhaalt dat haar familie gekant is tegen het feit dat zij een relatie heeft met een Marokkaanse man, dat zij volgens haar familie in België onkuis samenleeft met haar partner, dat haar familie deze relatie niet zal erkennen en dat deze relatie in geval van terugkeer naar Tunesië dus voor problemen zal zorgen, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(…) En ten tweede kan hierbij dan toch ook de vraag opgeworpen waarom, als u er echt van overtuigd bent dat uw relatie met uw Marokkaanse partner E.(…) u ernstig in de problemen zou brengen ten aanzien van uw familie in Tunesië, u dan niet vanaf het begin van deze relatie in november 2013 of zeker vanaf jullie verlovingsceremonie in februari 2013, hiervoor bescherming en asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. En dit brengt ons meteen tot een toch wel zeer belangrijk aspect in verband met uw asielaanvraag. U verklaart uw land van herkomst te hebben moeten verlaten omwille van problemen met uw religieus conservatieve familie, u verklaart omwille hiervan voor uw leven te vrezen bij een huidige terugkeer. Bijkomend vreest u nog meer belaagd te worden door uw familie omwille van uw huidige relatie met uw Marokkaanse partner in België. In deze situatie zou toch logischerwijze en redelijkerwijze van u verwacht mogen worden dat u zo snel mogelijk bij aankomst hier beroep zou doen op de bescherming van de Belgische staat en dat u dan ook asiel zou aanvragen. U heeft hier echter meer dan een jaar mee gewacht. U bent in België aangekomen op 18 mei 2013 en u heeft hier pas asiel aangevraagd op 31 juli 2014. En hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u deze asielaanvraag pas heeft ingediend nadat u werd opgepakt, een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en werd ondergebracht in een gesloten centrum in afwachting van uw repatriëring naar Tunesië. Hiermee geconfronteerd is het enige wat u kan zeggen dat u op internet had gekeken en dat u dacht dat u asiel*

diende aan te vragen binnen een termijn van 8 dagen na aankomst en dat u hier anders niet meer voor in aanmerking kwam. U leerde daarna dan E.(...) kennen en u dacht dat u hier dan ook wel kon verblijven mits een huwelijk met hem (CGVS, p. 15-16). Als u dan gevraagd wordt waarom u dan geen info heeft trachten te bekomen bij de Belgische instanties om te zien of u nog beroep kon doen op een asielaanvraag, dan kan u alleen maar zeggen dat u het niet weet, dat het gewoon zo gebeurd is, dat u dacht dat alles op internet stond (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaring is echter niet afdoende en kan geenszins overtuigen. Het feit dat u meer dan een jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen voor de problemen van uw vertrek uit Tunesië en dat u het ook maanden heeft nagelaten asiel aan te vragen voor de bijkomende problemen die hier zouden ontstaan zijn omwille van uw huidige relatie, roept dan ook zeer ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van alles wat u vertelt. (...)". De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring geeft voor haar handelen doch zich beperkt tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen, die door de commissaris-generaal terecht als niet afdoende werden beschouwd om haar laattijdige asielaanvraag te rechtvaardigen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende besluit: *"In tweede instantie haalt u dan aan een terugkeer naar Tunesië te vrezen omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Hoewel u tot tweemaal toe bevestigt dat dit niet de hoofdreden is van uw vertrek naar Europa (CGVS, p. 17), dienen hieromtrent volledigheidshalve enkele opmerkingen te worden gemaakt. U haalt de politieke en sociale problemen aan tijdens en na de revolutie. In de wijk waar u woonde in Tunis werden vrouwen lastig gevallen door extremisten en u zou ook hebben deelgenomen aan enkele betogingen en manifestaties (CGVS, p. 16-17). Hierbij kan echter kort worden opgemerkt dat sinds het einde van de revolutie, de situatie in Tunesië gekalmeerd en gestabiliseerd is, het regime waartegen u mee betoogde is omvergeworpen (dit blijkt ook uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Aan de manifestaties waarin u zou meegewandeld hebben nam een groot deel van de Tunesische bevolking deel en er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat u hierdoor op dit moment nog enige persoonlijke problemen zou ondervinden bij een huidige terugkeer naar Tunesië. Bovendien verklaarde u niet politiek actief te zijn geweest in uw land van herkomst (CGVS, p. 6). De huidige algemene veiligheidssituatie in Tunesië kan dan ook geen reden zijn voor u om een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te koesteren bij een huidige terugkeer naar uw land van herkomst."* Dit onderdeel van de motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

2.8. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelede documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de beweerde vrees voor vervolging.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van haar asielrelaas en zij stelt dat het Commissariaat-generaal naast de neergelegde documenten haar asielaanvraag ook dient te beoordelen in het licht van haar verklaringen en dat het zelfs zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend, benadrukt de Raad dat, in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, verzoekster er evenmin in slaagt de door haar aangehaalde vrees aan te tonen door middel van geloofwaardige verklaringen. Het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees gedood te worden door haar familie.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.10.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Immers, noch in het administratief dossier, noch in de door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde informatie van Human Rights Watch is sprake van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in Tunesië zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoekster in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS